

Datum:	17-9-2017 09:30 Kompas
Votum / zegengroet	
Openingslied(eren)	Psalm 103 : 1 en 5 "Zegen mijn ziel" GKB Gezang 171 "Wees stil"
kinderlied	E&R 171 "Vader ik aanbid u"
Gebed om opening Gods Woord	
1e schriftlezing	Lukas 11 : 1 - 13
Lied na de schriftlezing 1	GKB Gezang 37 : 1 "Hoor onze Vader"
2e schriftlezing	Romeinen 8 : 12 - 17
Lied na de schriftlezing 2	GKB Gezang 37 : 2 "Uw naam"
Tekst	Romeinen 8 : 14
Preek	
Amenlied na de Preek	NLB 886: "Abba vader u alleen"
Leefregel	Deuteronomium 6 : 4 - 9
Zingen:	GKB Gezang 174 "Zo vriendelijk en veilig"
Collecten	
Uitreiken vredesduiven	(GjO geeft korte toelichting)
Age Kuperus: Lied over vrede	(op beamer dia's over vredesweek)
Gebed over Preek en Voorbeden	
Slotzang	GKB Gezang 111 "Jezus leeft in eeuwigheid"
Zegen:	

Leer ons bidden ...

In Lukas 11 horen we de volgelingen van Jezus vragen: Heer leer ons bidden. Dat is een heel mooie en openhartige vraag. De mannen, die later apostel zouden worden, centrale figuren voor de Christelijke kerk, die vragen of Jezus ze wil leren bidden. Bidden moet je kennelijk leren.

En ik denk dat het goed is om daar mee te beginnen, nu we een serie preken gaan doen over het Onze Vader, en het gebed om de komst van God Koninkrijk. Bidden moet je leren, en ik wil jullie vragen om dat eens met elkaar te delen.

(Vraag voor op de beamer):

Wanneer en hoe heb je leren bidden? En van wie?

En welk gebed leerde je toen?

(Even gonzen)

Persoonlijk heb ik leren bidden in de vorm van een avondgebed, dat ik met mijn moeder of vader zong op de rand van mijn bed. En zo zullen ook Petrus, Johannes en Jakobus hun kindergebed gehad hebben. Ze waren met bidden opgegroeid.

En dan toch deze vraag: Leer ons bidden, namelijk, zoals ook Johannes zijn leerlingen heeft leren bidden. Kennelijk hoorde dat er bij . Een nieuwe Rabbi, die eigen accenten legt, en ook een nieuwe manier van bidden aanleert. Dat moet je leren, als je hem gaat volgen.

Op die vraag gaat Jezus in. En dan sluit zijn gebedsonderwijs aan bij zijn eerdere preken over het Koninkrijk van de Hemel. Jezus kondigt in zijn preken de komst van het Koninkrijk aan, en dat heeft ook een centrale plaats in zijn gebed.

Maar de *opening* die Jezus aan al zijn volgelingen leert is nog veel intiemer. En die zegt ook heel veel over Jezus bijzondere missie. Hij leert ons om God aan te roepen als "Onze Vader, in de Hemel "

Ik wil bij beide woorden stilstaan in deze preek.

Vader

God als *Vader*. Velen van ons zijn aan deze manier van spreken gewend geraakt. Over de hele wereld wordt in allerlei talen het "Onze Vader" gebeden. Het gebedsonderwijs van Jezus is wat dat betreft niet zonder effect gebleven.

We zijn vertrouwd met de woorden. Maar, weten we ook wat Jezus er precies mee bedoelde? Ook dat zou ik willen aftasten door een vraag aan jullie:

(Vraag voor op de beamer):

Het woord "Vader" wat roept dat eigenlijk op?

(Even gonzen)

(En even wat dingen terugvragen)

Het blijkt dat "Vader" van alles kan oproepen. En dan kan het beeld ook nog eens sterk worden bepaald door herinneringen aan je eigen vader, of jou eigen manier van vader of moeder zijn.

Ik werk twee betekenissen uit. Allereerst zorgzaamheid.

zorgzaamheid

Dat een vader zorgzaam is, wordt in de gereformeerde traditie op veel plaatsen verwoord. Bijvoorbeeld in Zondag 1 van de HC, over onze enige troost:

Daar wordt over Christus gezegd: Hij bewaart mij zo dat zonder de wil van mijn hemelse vader geen haar van mijn hoofd zal vallen. En dat is voor christenen een troostrijke gedachte.

Ook in de gereformeerde ideeën over *voorzienigheid* komt het terug. De HC spreekt hierover bij de uitleg van de Apostolische Geloofsbelijdenis.

Wat geloof je wanneer je zegt: Ik geloof in God de Vader, de Almachtige Schepper van hemel en aarde?

Dat de Almachtige God, die de hele wereld regeert en onderhoudt, om Jezus wil, mijn Vader is. En dus vertrouw ik er volkomen op dat hij mij voorziet van alles wat ik nodig heb, en dat hij zelfs de nare dingen die ik meemaak, kan gebruiken om me beter te maken. En we zien dit ook terugkomen in het dooponderwijs. Als je gedoopt wordt in de naam van de Vader, dan betekent dit dat je er op vertrouwt dat God, jou hemelse vader wil zijn en altijd voor je wil zorgen. Kortom, het idee dat God een zorgzame vader is, krijgt een heel brede plaats in het christelijk geloof.

En daarmee mogen we heel blij zijn. Er zijn veel religies op deze wereld. Maar het Christelijke geloof is in dit opzicht heel uitzonderlijk. Wij roepen onze God aan als Vader, en we hebben daar steun aan in ons leven. Wat er ook gebeurt, ik weet dat God mijn

Vader is, die me niet zal laten vallen. Ook al heb ik het erg zwaar, ook al voel ik soms afstand, ik mag dwars door alles heen vertrouwen op zijn liefdevolle zorg.

Maar "vader" roept ook een tweede set betekenissen op. En die hebben te maken met gezag en gehoorzaamheid.

gehoorzaamheid

Wellicht dat sommigen onder jullie daaraan ook het eerst hebben gedacht bij het woord "vader". En ook dat kan liggen aan je opvoeding.

Deze betekenis van het vaderschap wordt eveneens in de geloofsleer uitgewerkt. In HC Zondag 46, over het begin van het "Onze Vader" wordt gevraagd: waarom heeft Christus ons eigenlijk geleerd om God onze Vader te noemen?

Antwoord: "om, reeds bij het begin van ons gebed, in ons het kinderlijk *ontzag* en vertrouwen jegens God te wekken." Het "ontzag" staat hier dus voorop.

Ook in het boekje waar we deze weken op gaan studeren, "Feest van het Koninkrijk", wordt dit zorgvuldig uitgewerkt. Onderschat niet wat het betekent dat je God je vader noemt. Daarmee geef je ook aan: ik zal u gehoorzamen, ik zal doen wat u zegt en leven zoals u het wilt. U bent de vader, ik ben het kind, en u hebt recht op mijn gehoorzaamheid. En dat is niet eenvoudig.

Want daarmee erken je ok het recht van de vader om jou op te voeden en waar nodig te straffen, wanneer jij als kind ongehoorzaam bent. En dat zeg je dan tegen een Almachtige God, die de complete krachten van de schepping kan mobiliseren. Je zou er, zeker met de beelden van orkaan Irma, en dergelijke op je netvlies, nog bang van worden.

Hoort dat er ook allemaal bij? Ja, ook dat. God is geen vader die alleen maar verhaaltjes voorleest. Hij is een complete Vader, die zichzelf en zijn vaderschap volstrekt serieus neemt.

Wanneer die gedachte je ooit zou benauwen, dan is het een troost dat het uitgerekend Christus is, die ons zo leert bidden. Hij is de eeuwige Zoon van de Vader. En hij heeft de volmaakte gehoorzaamheid volbracht.

Wanneer God -in Christus- jou vader is, en wanneer jij -in Christus- Gods zoon bent, dan mag je er op vertrouwen dat je in Christus ook deel hebt aan de volkomen gehoorzaamheid, die de vader mag verlangen.

En daarom dringt Jezus in zijn gebedsonderwijs ook aan op "onbeschaamd aandringen". In het verhaal over de drie vrienden, in Lukas 11. De ene vriend krijgt een onverwachte gast, en tot zijn grote schaamte kan hij hem niets voorzetten. Zo werkt dat in het Midden Oosten. Gastvrijheid is dure plicht, en normaalgesproken ben je voorbereid op de komst van onverwachte gasten. Deze man niet, hij heeft niets in huis en schaamt zich kapot. Maar daarover zet hij zich heen, en hij gaat bij een volgende vriend drie broden lenen. Die derde vriend poeiert hem af. Althans, Jezus zegt: "Veronderstel dat hij zegt, val me niet lastig ...". Neem van mij aan, dat konden de leerlingen van Jezus zich *niet* voorstellen. Zoiets *doe* je niet me. En zo mogen wij, ook al voelen we ons schuldig, ook al hebben we onszelf iets te verwijten, toch naar God gaan. Hij zal ons nooit voor een dichte deur laten staan.

in de Hemel

Onze Vader *in de Hemel*

Zo gaat ons gebed verder. Lukas vermeldt deze zin hier niet. Matteus is in zijn verslag van de bergrede iets completer.

Dat we God erkennen als een *hemelse* vader sluit aan bij de gedachte van het respect en gehoorzaamheid.

En het betekent ook dat je over de Almachtige God niet te klein moet denken.

Dat valt nog niet altijd mee. Wanneer we ons gebedsleven eerlijk onder ogen zien, dan kan daar nog wel eens wat wantrouwen doorheen schemeren.

Bijvoorbeeld als we God heel precies gaan uitleggen hoe hij onze gebeden moet verhoren. Zo kan een kerkenraad bidden om groei van de gemeente of om een nieuwe herder en leraar. Dat kan een oprecht verlangen zijn en we kunnen ons niet voorstellen dat het tegen Gods wil in gaat. Maar besef dat God ook een andere weg met je kan gaan.

En hoe vaak gebeurt het dat we God pas aanroepen, als alle andere hulplijnen zijn afgebroken? Nood leert bidden, heet het dan. Maar wordt God dan niet een soort Wegewacht. Een loodgieter die je pas belt wanneer je eigen middeltjes gefaald hebben?

Dat God een *hemelse* vader is, stuurt onze gebeden ook nog op een andere manier.

Dat betekent dat we niet al te *aards* over hem moet en denken, zegt de HC.

Dat we God niet moeten degraderen tot degene die met al zijn kracht onze aardse agenda's moet afwikkelen. Maar juist omgekeerd, dat we ons laten inzetten voor de realisatie van zijn Goddelijke plannen met deze aarde.

En opnieuw, dat valt niet mee. Want God heeft ons ook gewoon uit de aarde laten voortkomen, en op deze aarde een plaats gegeven. We kunnen zo intens genieten van wat deze aarde en dit leven ons te bieden hebben. En daar ligt ook onze definitieve bestemming. Op een nieuwe ... *aarde*.

Maar, inderdaad een *nieuwe* aarde. Waar God alles is in allen.

Ons gebed mag verlangend uitzien naar de komst van dat koninkrijk.

En wij mogen God bidden om te worden voorbereid op de komst van dat rijk.

Dat brengt ons bij het slot van Lukas 11, en ook bij Romeinen 8.

In Lukas 11 eindigt Jezus met de opvallende geruststelling: wanneer jullie, als aardse vaders, al het beste willen geven aan je kinderen, hoeveel te meer zal jullie hemelse vader zijn heilige Geest geven aan wie hem er om vragen.

De heilige Geest. Dat is kennelijk de ziel van je gebed.

Daar mag je gebed op gericht zijn: Heer geef ons uw Geest.

En Het is ook de Heilige Geest, die je, na Jezus hemelvaart *leert* bidden.

Die leert ons om verder te komen dan onze zondige wil of onze aardse verlangens.

Allen die door de Geest van God worden geleid, zijn kinderen van God.

En gaan steeds meer verlangen naar de gehoorzaamheid die daarbij hoort, en ze worden er ook steeds beter in.

En zo is de cirkel rond, de gebedskring gesloten.

Wij mogen God aanroepen als onze vader, ook al verdienen we die positie vanuit onszelf niet. Jezus, de eeuwige zoon, leert ons bidden, als kinderen tot de Vader.

Hij leert ons bidden om de geest van God, en de Geest leert ons zeggen:

Abba, Pappa, vader.

En dan mogen we er ook echt op vertrouwen dat het goed zit, tussen de Vader en ons.

Amen